

размишлявамъ за слжнцето, за месѣчината и за звѣздите. И въ онова време такова нетѣрпене ма напана, щото азъ сѣка минута би билъ готовъ да припѣкамъ камъ дѣдовата понова кѣща. Най-напредъ мене са искаше за сичко самъ да са усѣта; но сега разбрахъ, че това би било много дълга приказница. Надъ това, надъ което ти самъ би си бжлскалъ главата цѣли недѣли и цѣли месѣци, то други би ти го разказалъ за единъ часъ, ако само той знае това, щото ти искашъ да знаешъ. А колкото повече искашъ да знаешъ, толкова повече трѣба и време да губишъ, ако само поискашъ за сичко самъ да са усѣтишъ. Но пакъ и инакъ нѣма какво да правишъ: сѣки день да ходишъ при попѣтъ не бива. Ехъ, ако да знаѣхъ азъ да чета и ако да имахъ такава една книжка, въ която да бжде сичкото това написано, то тогава би било сжвсѣмъ друго; ако и по малко, а сѣки день азъ би можалъ да прочета по пѣщо и да науча по нѣщо. Ама когато нѣмашъ и когато не знаешъ, то и смѣтките ти не сж годѣми. Като си размишлявахъ така, то ми дойде на умѣтъ да са науча да чета, па щото бжде, то и да бжде. „Който знае да чете, той има два ума и четири очи“, казватъ старците. И така, азъ намислихъ, щото щомъ си дойде синѣтъ на монятъ господарь изъ училището, то да го помола да ма заведе въ градѣтъ съ себѣ си; а въ градѣтъ е вече лесно да са научи човѣкъ да чете. Ама и това да ви кажа: мене са искаше да са науча още да шия обуча, за да имамъ, знаете, запаятъ